

ΠΟΛΥ ΣΠΑΝΙΩΣ

Εἶν' ἕνας γέροντας. Ἐξηγτημένος καὶ κυρτός,
σακατεμένος ἀπ' τὰ χρόνια, καὶ ἀπὸ καταχρήσεις,
σιγὰ βαδίζοντας διαβαίνει τὸ σοκάκι.
Κι ὅμως σὰν μπεῖ στὸ σπίτι του νὰ κρύψει
τὰ χάλια καὶ τὰ γηρατεῖά του, μελετᾷ
τὸ μερτικό ποῦ ἔχει ἀκόμη αὐτὸς στὰ νειάτα.

Ἐφηβοὶ τώρα τοὺς δικούς του στίχους λένε.
Στὰ μάτια των τὰ ζωηρά, περνοῦν ἡ ὀπτασίες του.
Τὸ ὑγιές, ἡδονικὸ μυαλό των,
ἡ εὐγραμμη, σφιχτοδεμένη σάρκα των,
μὲ τὴν δική του ἔκφανσι τοῦ ὠραίου συγκινοῦνται.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Μὴ σκέφτεσαι τὸ θάνατο, δειλὴ καὶ ἀνήσυχη ψυχή,
Θωρώντας νυχτωμένη,
Στὸ ρόδο ἀπάνω, ἀκίνητη τὴν πεταλούδα, ποῦ εὐτυχεῖ
Μαζὶ καὶ ποῦ πεθαίνει.

Λίγο μιᾶς ὥρας τὸν νειρο καὶ μιᾶς ἡμέρας ἡ χαρά;
Καὶ τέτοια ἀκόμα κλίνη;
Κ' ὑπάρχει νοῦς ποῦ θὰ χαρεῖ, καθὼς τὰ δυὸ μικρὰ φτερά,
Τὴν ἀπεραντοσύνη;

II

Καταραμένη, νὰ σὲ λέω, ἡ εὐλογημένη ὦ νιότη;
Κάθε στιγμή καὶ ἀλλάζω,
Πότε σὲ κλαίω σὰ φίλτατο χαμένο, σὰν προδότη
Πότε σὲ παρομοιάζω.